

[Vagn Bro.]

Færdselssikkerhed. Jeg kunne have lyst til her at nævne, at jeg en dag, da jeg var til et interparlamentarisk møde i Paris, overværede et bilsammenstød på Concordepladsen. To biler blev indfiltret i hinanden, men der var slet ikke sket personskade. Folk her i København ville jo i et lignende tilfælde have samlet sig i en meget stor kreds omkring ulykkesstedet, men det interesserede ikke pariserne; lidt efter kom en parisisk betjent slentrende; efter at have revet et par vittigheder af sig og hjulpet til med at få kofangerne fra hinanden forlod han stedet; sagen vedrørte ikke det parisiske politi, den måtte de to bilister selv ordne, når der ikke var sket personskade. Jeg kan jo nok sige, at når vi har 30.000 ulykker om året — og så mange har vi — så vil det i høj grad berøre politiets arbejde. Jeg ved, at ministeren har været inde på tanken om at afvise en hel række af disse skærmulykker. Politiet har kun én opgave i det tilfælde, og det er at sige: vil I komme væk fra kørebanen — og enten hjælpe dem eller få Falck til at assistere.

I denne forbindelse kunne jeg have lyst til at sige, at vi i forbindelse med færdselsloven jo har drøftet en begrænsning af muligheden for at få erstatning for disse mindre skader. Vi har for resten drøftet så meget, vi har også drøftet spørgsmålet om forbud mod, at lastvogne — hvad der er meget farligt — kan parkere på offentlig vej, og vi har drøftet spørgsmålet om racer- og væddeløbskørsel, som jo er direkte vendt imod Rådet for større Færdselssikkerheds arbejde. Jeg ville ærlig talt håbe, at man snart kunne få en afgørelse. Hver gang får jeg at vide — og det får jeg vel også at vide i dag — at spørgsmålet drøftes. Det er også udmærket, at det drøftes, men — jeg ved ikke, om jeg må sige det på den måde — nu er justitsministeriet ved at være blevet befriet for politikasserne, jeg ville nemlig have, at det konstituerede sig som en begravelseskasse, og derfor var det rart, om vi kunne få lidt gang i det.

Og så endelig en bemærkning til. Vi roser os af her i Danmark, at vi stadig går fremad, og det gør vi vel også på en række punkter, men jeg kan huske, at da jeg i året 1928 — ja, det ligger langt tilbage — fik min første politikommando, da var der altid politi på gaden om natten. Da havde vi den institution, som hed natpolititjenesten. Det var sunde og relativt kraftige folk; jeg tror ikke, de havde nogen stor politimæssig uddannelse, men de kunne bringe orden i gemytterne, de var der, og folk kunne komme til dem.

Jeg kræver ikke mere mandskab i denne situation, men jeg kunne ønske — for det er et krav ude fra befolkningen — at lige som folk på statsbanerne får nattjenestetillæg, var det rimeligt, at de unge betjente, som fik at vide, at deres tjeneste om natten ikke er at sidde inde på stationen, men at være ude i distriktet, fik et nattillæg. Det er en hård tjeneste en uge på tur at gøre tjeneste om natten, men det er på den anden side en foranstaltning, som jeg tror befolkningen i allerhøjeste grad ville anerkende. Jeg tror, at vi uden at belaste statsbudgettet ved en rationalisering og omlægning kunne skaffe en del af de 600 ud på gader og veje, som Rådet for større Færdselssikkerhed talte om, og kunne det opnås, så havde vi efter min mening opnået et godt resultat.

Aksel Larsen: Det ærede medlem hr. Vagn Bro har forklaret os, at han tog udelukkende ordet her for at tale om færdsels- og politispørgsmål. Jeg forstår altså, at det var uden for hans beregninger at komme til at tale om malerier, men ikke desto mindre gjorde han det, og det være langt fra mig at modsige det ærede medlem, når han siger, at kunst er jo noget, der ikke skal diskuteres, det kan der herske mange forskellige meninger om. Det ærede medlem har åbenbart selv forskellige meninger, når han både kan synes om de to billeder, vi har her i salen — og de er meget smukke, selv om jeg ikke synes, de harmonerer med egetræet — og så samtidig kan synes om Agnes Slott-